#26
INVERNO 2014/15
Prezo: 1€
Editan: Colectivos da Mocidade Comunista

Tinta Roja

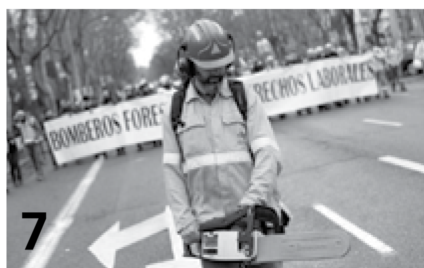
30 anos de Mocidade Comunista

‡ A importancia do **30 Aniversario** da fundación dos CMC
‡ As diferenzas entre **unha asemblea e unha asociación**
‡ O brutal asasinato de **50 estudantes en México**
‡ Aquelas **teorías** que se fan pasar por **marxistas**
[…]

Índice

Inverno 2014/2015

Editan: Colectivos de Jóvenes Comunistas | D.L. AB-119/2012

Contacto:
www.tintaroja.es | tintaroja@cjc.es

Director: Adrián J. Bertol

Subdirectores: Mikel Tapia, Domènec Merino y Ana Escauriaza

Diseño y maquetación: Cristian Popa y Ezequiel Blanco

Fotografía: Alejandro Sanz y Cheyene de la Guàrdia

Tradución: Alejandro Barreiro

Colaboradores: Vanessa Rodríguez, Guillermo De Tuya, Pablo José Terrones, Estrella Alonso, Pablo Medina, Arturo Hermosa, Rodrigo, Alex Sanz, Pedro Pérez, Markel Pum, Roberto Guijarro, José L. Aedo, Rafael Medina, Ester Cubero, Sócrates Fernández, Liher Calleja, Ástor García, Guillermo Terán, J.M.R., Fernando Puertas, Eric Rodríguez y Marina Gómez.

★ Recomendacións

Portal Dixital TintaRoja.es

Para estar continuamente ao tanto das **noticias** que nos afectan á mocidade e para coñecer **a posición da mocidade comunista** ante os temas de máxima actualidade, recomendámosche **visitar diariamente** o portal digital de Tinta Vermella: *www.tintaroja.es*

Unidade e Loita

Fronte á información que os monopolios móstrannos a través dos seus medios, a clase obreira organizada conta co seu propio xornal: **o órgano de expresión do Comité Central do PCPE**. Non deixes que che sigan vendendo historias. UyL é o xornal do Partido da clase obreira, escrito por traballadores e para os traballadores.

Proposta Comunista 71

No número 71 da **revista teórica do PCPE** atopamos ademais dun artigo de Sócrates Fernández que repasa os **30 anos de historia dos CMC,** unha análise sobre **os cambios na forma de dominación e a loita comunista** por parte do responsable do Área Ideolóxica, ademais o consello de redacción de UyL colocan os datos sobre o impacto nas condicións de vida da clase obreira e os sectores populares no capitalismo. No plano internacional desenvolve reflexións **en torno a crise ucraniana** como conflito interimperialista e finaliza cunha **entrevista a Pavel Blanco,** Primeiro Secretario do Partido Comunista de México.

★ Curiosidades

Sabías que os CMC fúndanse por acordo do PCPE trala unidade dos elementos comunistas que se escinden do PCE?

En 1984 ten lugar o **Congreso de Unidade dos Comunistas,** no que culminan os intentos pola recuperación do Partido Comunista no Estado español trala deriva eurocomunista do PCE. **Máis de 1000 delegados** participan no histórico Congreso.

Dende 1983 xa comezan traballos de coordinación entre os distintos destacamentos xuvenís a través da **Comisión de enlace da Mocidade Comunista (CEJC),** paralelo á confluencia partidaria. No Congreso de Unidade intervirá JM Céspedes como Secretario Xeral dos CMC de Catalunya, e dirixente da CEJC.

Pegatina en recordo ao 50 aniversario da JSU. O fío vermello da historia permanece na clase obreira coa loita diaria do PCPE/CJC

O PCPE coloca como prioridade a **recuperación da Mocidade Comunista** a nivel estatal e dirixe ese proceso, a finais de 1984 xa está decidido que a futura Mocidade Comunista **levará o nome de CJC** (CMC en Galiza) e por esas datas os distintos destacamentos xuvenís xa acoden ás movilizaciones baixo esas siglas unitarias.

É finalmente en xaneiro de 1985 cando, tras un ano de intenso traballo, o PCPE convoca ás **delegacións de mozos comunistas de 30 provincias**. Dese encontro xorden os documentos políticos de traballo e a Comisión Estatal de dirección que guiarán o futuro desenvolvemento da Mocidade Comunista xa con ampla presenza en todo o país.

Editorial

Na loita política, como na vida diaria, aquel que non pon os feitos á altura das palabras non pode considerarse máis que como **un charlatán ou un mentiroso.** E hoxe, nunha época como a actual pragada de intereses electorais por parte dun ou outro partido, **reclamar a importancia dos feitos, do que realmente é, convértese nun acto revolucionario** (en palabras de Lenin, "A verdade é sempre revolucionaria").

Que de todas as propostas que lanzan Podemos, Esquerda Unida, etc. pode converterse en realidade no caso de que estes partidos alcancen o goberno? Falar de banca pública, persecución á corrupción, eliminación de privilexios, supresión do paro ou ata nacionalización dos sectores estratéxicos é moi fácil, só basta **con pagar a uns bos expertos en Marketing e Comunicación** que recollan as reivindicacións do pobo; o importante é se todas esas propostas poden facerse realidade e, máis aínda, si vanse a impulsar para mellorar as condicións de vida da clase obreira e os sectores populares.

Nas eleccións elíxese aos políticos, pero quen elixe aos oligarcas da industria, a enerxía, o comercio e a banca que teñen o poder do Estado e que son os que verdaderamente gobernan? O partido que **non cuestione a dominación deste bloque oligárquico,** por moi positivas que sexan as súas propostas, non poderá levalas a cabo (non porá os feitos á altura das palabras) e, xa que logo, só poderemos consideralo como un partido de charlatanes. Un partido de charlatanes que coa súa incapacidade será **cómplice dos problemas.** Unha incapacidade derivada de renegar **da perspectiva clasista, marxista,** que analiza a sociedade en base á posición de cada clase social.

Con motivo do **30 Aniversario da creación dos Colectivos da Mocidade Comunista** botaremos a vista atrás para observar as experiencias que acumulamos desde os anos 80. Así poderemos ver que houbo **episodios épicos,** cargados de avances, pero tamén outros momentos **marcados pola traizón e unha dura resistencia** ante condicións adversas de todo tipo. Pero quizais sexa deses peores momentos dos que CMC aprendemos máis e por iso habémonos fortalecido ata ser a Mocidade Comunista que somos hoxe en día.

Unha das máis importantes ensinanzas, sobre a cal insistiron ao longo da historia moitos comunistas, é a necesidade de manter **unha loita aberta contra o oportunismo** tanto dentro como fóra da organización. O cal ten ligazón co que diciamos ao principio: é imprescindible que un mozo comunista **aprenda con rapidez a distinguir entre a charlatanería e a honradez do bo facer** constante e organizado. Especialmente agora en época de crise, cando toda a sociedade ponse boca abaixo e saen á palestra todo tipo de movementos e partidos que pretenden canalizar o estadillo social.

Ante esta situación, os mozos do pobo traballador, os que nada temos que perder, habemos de recoñecer cal é o único partido político, de toda a retahíla actual, que non nos quere vender por un puñado de votos ou un escano no parlamento. E, sen ningunha dúbida, ese partido non pode ser outro que aquel formado por aqueles outros que tampouco teñen nada que perder, é dicir, un partido da clase obreira, cun programa político revolucionario**: o Partido Comunista dos Pobos de España.**

Todo o resto de partidos vemos como dun xeito ou outra **intentan meter a cabeza no xogo institucional** argumentando que aínda se poden extraer algunhas medidas positivas para os sectores populares, cando a realidade demostra máis ben o contrario e estes terminan **gobernando igual,** chámense PP, PSOE, PNV, CiU, UPyD, IU e pronto PODEMOS.

Porque, malia a enorme ofensiva que os grandes monopolios da información financiaron para facernos crer que chegara o fin das ideoloxías e que o comunismo estaba morto, **a importancia da ideoloxía comunista -do marxismo-leninismo- faise patente en cada unha das loitas obreiras e populares,** pois sen a dirección dos comunistas as reivindicacións quédanse diluídas como un azucariño.

En cambio, cando os comunistas están presentes, impulsando xunto aos traballadores, os estudantes, os veciños ou as mulleres traballadoras as loitas, sempre destas queda un pouso, porque para os comunistas **unha loita non consegue os seus obxectivos se non se transforma nunha estrutura organizada** que plante cara constantemente á oligarquía e os seus secuaces.

Poden preguntarllo aos traballadores de Coca-Cola, aos de Minerplan, aos de Atento, aos de Isofotón...; aos estudantes de Cataluña, aos de Madrid, aos de Valencia…; por centos de compañeiros e compañeiras aos que tanto os CMC como o PCPE estivemos **apoiando con firmeza, sen pensar nin un só momento en entregarnos nin entregalos**. Porque, como xa dixemos, igual que eles, nós non temos nada que perder.

Os CMC do 2015 non somos xa esa organización xuvenil cos principios moi claros pero aínda apenas coñecida. Hoxe, os CMC, con 30 anos de historia ás nosas costas, en inseparable unión co PCPE, **somos unha organización recoñecida por cada vez máis mocidade** e que aínda pretende seguir dando máis pasos adiante.

Somos moi conscientes de que canto **máis avancemos, máis inimigos crearémonos/ crearémosnos,** tanto nas **filas do oportunismo,** ao que denunciamos sen que nos trema o pulso, como das forzas represivas da burguesía, policiais e doutro tipo, que farán todo o posible para pararnos (ata actos de repugnante crueldade, como aos compañeiros de México asasinados polo Estado). Pero, **por moito que se esforcen, xamais o conseguirán**. Pois, na medida de que o PCPE e os CMC sexamos recoñecidos como vanguardia por máis traballadores, **maior capacidade temos para atrincheirarnos dos ataques**, e, desde este posto avantaxado, volver á carga ata tomar a posición que legítimamente corresponde á nosa clase: o poder político.

Poderannos arrincar da terra, pero non nos poderán arrincar dos corazóns dos traballadores e as traballadoras honrados.

Adrián J. Bertol

O avance dos comunistas é posición a posición, sen deixarse enganar polos laios dos oportunistas.

30 anos de loita polos dereitos dos estudantes

Un exemplo de coherencia cos nosos principios

A loita por unha **educación pública, gratuita e de calidade,** ao servizo da clase obreira e o pobo traballador foi, nestes 30 anos de historia dos CMC, un dos alicerces básicos nos que a organización xuvenil comunista centrou a súa actividade diaria, sempre co obxectivo de organizar **ao estudiantado** pola defensa dos seus dereitos e aumentar o nivel das reivindicacións, sinalando ao verdadeiro inimigo do estudiantado de extracción obreira e popular, o capitalismo.

Dende mediados dos **anos 80,** en pleno proceso de reconstrución da mocidade comunista no país, os CMC estiveron presentes nas loitas estudiantiles, centradas neste periodo contra o aumento das trabas para acceder á universidade e contra a selectividad. Estas loitas **contra os ataques á educación por parte do goberno de Felipe González** permitiron á organización comunista participar de diferentes experiencias organizativas como foron a **Coordinadora de Estudantes de Ensinos Medios**, que inicialmente organizaba a uns 40 institutos, fundamentalmente do Área Metropolitana de Barcelona. Doutra banda, a nivel universitario existía a CEEU, **Coordinadora Estatal de Estudantes Universitarios**, que coordinaba todo o movemento estudiantil de todas as posicións político-ideolóxicas. En 1985 nesta coordinardora participaron os CMC coa intención de desburocratizarla e convertela nun instrumento positivo para vertebrar as loitas estudiantiles.

*A intervención dos CMC na loita estudiantil permitiu á organización detectar unha das principais deficiencias que o estudiantado en loita tiña por aquel entón: **a falta de organización dende a base e a periodicidade dos picos de loita estudiantil.***

A intervención dos CMC na loita estudiantil permitiu á organización detectar unha das principais deficiencias que o estudiantado en loita tiña por aquel entón: **a falta de organización dende a base e a periodicidade dos picos de loita estudiantil.** Para tratar de dar continuidade á loita, era necesario organizar ao estudiantado dende a base. A proposta clara dos CMC a partir de 1986 foi crear **unha asociación unitaria de carácter progresista**, onde puidesen confluír todas as organizacións de esquerdas, pero fundamentalmente grandes masas do estudiantado. Malia os contactos políticos que se fixeron, a asociación unitaria non foi posible posto que distintas mocidades como as socialistas ou diversas nacionalistas, crearon o seu propio sindicato. Obrigouse pois aos CMC a promocionar **unha asociación que fose unitaria coas masas** pero non con outras posicións do que se entendía como a "esquerda".

Todas estas reflexións políticas conflúen en abril **de 1987** coa celebración dunha **Conferencia sobre Movemento estudiantil.** Nela conclúese que o SE non é unha ferramenta de loita válida (co tempo tamén se demostrou) e xa que logo, **a proposta estratéxica será a construción dunha Asociación Estudiantil Unitaria.**

Á hora de levar a teoría á práctica, tras esta conferencia **aumentou o traballo en ensinos medios**, sendo o movemento estudiantil universitario prácticamente residual. Existían colectivos de ensinos medios en case toda España, ademais de moitísimas asociacións estudantís de estudos medios nas cales participabamos e impulsabamos. Xunto con este traballo na base conseguiuse xerar unha Coordinadora de Estudantes de Ensinos Medios que permitiu dirixir parte da loita e responder a cada ataque do goberno socialdemócrata do PSOE con novos periodos de loita.

A caída do bloque socialista e a crise no campo revolucionario repercutiron na vida diaria dos CMC e na súa capacidade de intervención no movemento estudiantil. O construído nos anos anteriores, as diferentes asociacións e coordinadoras estatais desaparecen, sendo no organizativo, **os anos 90 un periodo bastante complicado para o movemento estudiantil.** Son os anos da loita contra a **LOGSE,** que supón a apertura á privatización e a mercantilización da educación. Os comunistas plantexan todas e cada unha das loitas estudiantiles como unha oportunidade para comezar a reconstruír asociacións estudantís entre as que destacan **Estudantes Progresistas.**

En 1998 a**próbase o Plan Bolonia** e desde entón as reformas e proxectos de transformación da educación en beneficio do capital sucedéronse. **A LOU,** a Estratexia Universidade 2015 e finalmente a LOMCE. Lonxe de deterse, a ofensiva do capital contra a educación pública aumenta cada día.

*Neste periodo apostamos firmemente por crear **asociacións de estudantes en cada centro de estudo,** como paso indispensable para estruturar un sindicato estudiantil construído dende a base*

Nesta última década, e sobre todo desde a celebración da **Conferencia de Movemento Estudiantil** (2012), o VIII Congreso dos CMC (2013) e a Asemblea de Cadros de Movemento Estudiantil, os Colectivos da Mocidade Comunista fomos pulindo a nosa proposta para a loita por unha educación publica, gratuita e de calidade. Neste periodo **apostamos firmemente por crear asociacións de estudantes en cada centro de estudo,** como paso indispensable para estruturar un sindicato estudiantil construído dende a base e que se converta na ferramenta necesaria para que o estudiantado combativo sexa capaz de plantar cara ás reformas e ataques que o capital monopolista lanza diariamente contra o pobo traballador, neste caso, no referente á educación.

Estes 30 anos de loita estudiantil demostra que os ataques á educación pública non son feitos illados, senón que son parte dun **proceso de privatización e destrución da educación pública.** Actualmente, estes ataques proveñen, en última instancia, da **UE e o capital monopolista europeo.**

Cada loita, cada avance, cada retroceso e en definitiva, cada momento de confrontación entre o pobo traballador e o capitalismo, forman parte do proceso de aprendizaxe colectiva á hora de afrontar loitas futuras. A loita pola defensa dos intereses dos estudantes non é allea a esta aprendizaxe e desde os comezos da nosa loita, **os CMC sinalamos a necesidade de organizar ao estudiantado da forma máis eficaz posible.** Nun exercicio de coherencia, o labor actual dos CMC é recoller toda esta experiencia de loita e aproveitala para construír, máis pronto que tarde, o **sindicato estudiantil estatal.**

Guillermo De Tuya

Qué hai detrás do… …Sindicato de Estudantes?

Os dirixentes do SE, Tohil e Beatriz, materializaron o vínculo do SE con IU afiliándose á formación

A calquera alumno soaralle o nome do "Sindicato de Estudantes" xa que **enche as portadas dos medios do capital** coas súas folgas de tres días, tan longas como inasumibles, que de tanto en tanto sacan a algúns estudantes de institutos á rúa.

Este sindicato, creado nos anos 80, **vendeu aos fillos dos traballadores na masiva folga xeral estudiantil de 1986/1987** en que os seus dirixentes vinculados ás Xuventudes Socialistas entregaron a loita popular ao entón xestor do capitalismo que era o PSOE. Pero non é historia antiga do que se trata de falar. Aínda que hai que mostrar os antecedentes desta estrutura.

O Sindicato de Estudantes **é un grupo reducido de persoas.** Entón, por que tal repercusión mediática as súas convocatorias de folga de tres días dada a incorrección da súa práctica sindical? Pois **polo apoio constante que lle proporciona o Estado** mediante subvencións, levando a que ata sendo un sindicato pantasma conten con liberados e unha dirección profesionalizada, así como **unha difusión sobredimensionada dos grupos PRISA e MEDIAPRO,** que en canto a diarios, serían O País e Público, medios da banca e os grandes empresarios.

> *La dirección do SE ten claros vínculos co **PSOE** e, máis recientemente, con **IU***

Esta complicidade ten dúas causas: que o Sindicato de Estudantes, convocando grandes movilizaciones sen coherencia nin base organizativa, **queima ao alumnado desmovilizándolo,** o que interesa a grandes empresarios e banqueiros, o capital, donos da prensa; segundo, que **a dirección do SE ten claros vínculos co PSOE e, máis recientemente, con IU,** cousa que acaba nutrindo ao propio SE de persoas destes partidos. O seu vinculación recente a IU fará que tenda seguramente a unificarse con Estudantes En Movemento, de tal xeito que xuntos convértanse na forza estudiantil reformista por excelencia en institutos e universidades.

O Sindicato de Estudantes dende as súas orixes destrúe o movemento estudiantil organizado, e é, dende fai décadas, **o cabalo de Troia da socialdemocracia entre o estudiantado.**

Pablo José Terrones

Qué hai detrás do… …Estudantes en Movemento?

EeM non apoia a eliminación das taxas educativas (gratuidade). Só está en contra das subas.

Estudantes en Movemento (EeM) é unha coordinadora de asociacións estudiantiles á que **desde os CMC faciamos un chamamento a participar fai uns anos,** coa intención de transformala nun sindicato estudiantil a nivel de todo o país que golpease como un só puño por unha educación completamente pública e gratuita.

Con todo, **o enfrontamento interno non tardou en aparecer entre aqueles que queriamos un movemento estudiantil combativo e o reformismo** que aproveitaba as movilizaciones para conseguir pactos e reformas mínimas. E é que EeM defende unha táboa con reivindicacións como a progresiva eliminación do financiamento público aos centros privados, derrogar só as últimas reformas da PAU e plantexa unha baixada paulatina das taxas tanto en Universidade como en FP… no canto de chamar a eliminar toda financiamento privado, derrogar todas as medidas contra o estudiantado e eliminar as taxas.

> *O enfrontamento interno non tardou en aparecer entre aqueles que **queriamos un movemento estudiantil combativo** e o reformismo que aproveitaba as movilizaciones para conseguir pactos e reformas mínimas*

Estas contradicións internas entre o sector combativo e o oportunista aínda se agravaban máis cando **durante debates os propios dirixentes de EeM priorizaban unhas eleccións a Claustro fronte a unha Folga Educativa.**

Ademais, o seu funcionamento impide cambiar o contido desas reivindicacións, xa que **unha comisión executiva é a que toma a maioría de decisións** e non dá opción a debate. Os membros das comisións son escollidos en cada encontro segundo os asistentes (que son unha minoría), sen ter en conta quen podían estar máis capacitados ou asociacións que non puideran asistir.

Doutra banda, cando unha asociación nova quere entrar ha de ter unha gran paciencia porque **é moi difícil salvar todas as trabas burocráticas** que ten postas.

Estas son parte das razóns polas que moitos estudantes **deixamos de ver en EeM un punto de encontro** onde estudantes loitadores comecen a organizarse a nivel estatal e entendamos que cada vez máis **EeM converterase na sección estudiantil de Esquerda Unida** xa que directamente a maioría dos membros son da UJCE e/ou Mozos de IU.

Estrella Alonso

> [A Mocidade Comunista loitamos pola construción dun verdadeiro sindicato estudantil estatal defensor dos intereses dos fillos e fillas de traballadores que funcione de forma democrática e transparente.]

Estudantes do Bloque de Institutos de Madrid na folga educativa de outubro

As diferenzas entre unha asemblea e unha asociación

Do mesmo xeito que o traballador organízase no seu centro de traballo, **o estudante tense que organizar no seu centro de estudos.** Isto polo simple feito de que é alí onde sufrimos nas nosas carnes a masificación das aulas, o deterioro das infraestructuras, o prezo do material escolar, as dificultades para acceder a estudos superiores...; en definitiva, a estratexia do capitalismo de privatización e elitización da educación.

Agora ben, para saber escoller ben como loitar contra isto, **habemos de coñecer as diferenzas entre as dúas formas de organización** que son máis habituais: a asemblea e a asociación.

Son moitos os que falan dunha organzación baseada no asamblearismo, que non teñen en conta que **a asemblea é unha estrutura moi inestable**, pois un día a asemblea pode contar con 50 membros e ao día seguinte quedar 10. Esta inestabilidade débese a que na asemblea podemos atopar a xente con grados moi diferentes de compromiso. Isto non quere dicir que a asemblea non nos poida ser útil. **Podemos convocar unha asemblea para algo concreto** como pode ser unha folga ou unha reivindicación do centro, pero non podemos esperar poder organizar aos nosos compañeiros en torno a esta organización tan inestable.

> ***A asemblea é unha estrutura moi inestable****, pois un día a asemblea pode contar con 50 membros e ao día seguinte quedar 10.*

Aquí é onde entra o papel da asociación. **A asociación é ese núcleo forte e concienciado de estudantes que, polo seu nivel de compromiso, loitan de xeito constante** e encárganse de convocar as asembleas nas xornadas de loita, involucrando así aos estudantes no proxecto da asociación. É o paso da unión puntual á organización permanente a que dota a estas estruturas da forza da que carecen as asembleas e os movementos asemblearios.

Estas asociacións fortes e consolidadas son as bases sobre as que debe **alzarse o novo sindicato estatal** co que os estudantes lanzarémonos á ofensiva para conquistar de xeito definitivo o dereito á educación.

Pablo Medina

Como sacar adiante a loita en centros concertados

Aínda que a principal actividade do movemento estudiantil está nos centros públicos, non **hai que esquecer que hai mozos de familias traballadoras que estudan en centros** concertados e, xa que logo, estes centros tamén son un espazo de loita, sobre todo para os que estuden neles. A característica peculiar é que terán que esquivar moitas máis limitacións e na maioría das ocasións actuar á marxe do centro.

A primeira limitación que se poderán atopar é que **os alumnos están moito máis vixiados polo profesorado e o equipo directivo** do centro que nos institutos públicos. Entón é moito máis compricado articular calquera forma de organización, pois frecuentemente procurarán evitar que isto se leve a cabo **mediante os reglamentos de réxime interno.** Especialmente naqueles colexios relixiosos e/ou con marcada tradición conservadora, que ademais introducen ditas ideas aos estudantes nas clases, o cal tamén inflúe á hora de que os compañeiros teñan máis disposición a iniciar a loita.

> *É moito máis compricado articular calquera forma de organización, pois frecuentemente procurarán evitar que isto se leve a cabo mediante os reglamentos de réxime interno.*

No caso de que o profesorado e a dirección do centro non permitisen a organización, entón **os estudantes poderían organizarse fora do horario escolar,** formando unha asociación que manteña reunións á saída do colexio, podendo facer repartos ou outras actividades aínda que sexa no exterior do centro. Pero o que está claro é que os estudantes **non poden deixarse frear porque a dirección diga unha ou outra cousa** xa que estes tamén son representantes do modelo educativo capitalista contra o que loitamos.

Unha cuestión importante a explicar aos estudantes e o profesorado destes centros é que **a loita pola educación pública non significa que agora eles se queden na rúa** e só queden os centros públicos, senón que estes centros pasen a ser gestionados de xeito público baixo outro modelo educativo dirixido polo pobo traballador.

Separadamente, nos centros relixiosos, a táctica dos comunistas **non pode ser un enfrontamento directo contra a relixión,** pois a eliminación destas crenzas non se logrará simplemente criticando a quen as teñan, senón eliminando os problemas sociais que fan que o pobo teña esas crenzas, a maioría relacionados co capitalismo. Por iso primeiro chamaremos ao estudiantado a unirse na loita contra a privatización da educación

Arturo Hermosa

Pancarta nunha manifestación en León pola Educación Pública. Recortes para o capital e o clero!

Manifestación en Madrid baixo o lema: "Bombeiros forestais, sen dereitos laborais"

A loita dos bombeiros forestais

Todos sabemos o destrutivo que é un incendio nos nosos montes, e máis aínda o **catastrófico que é para o pobo traballador rural**, que pode quedarse sen casa ou sen os medios que utiliza para manterse (granxa, campos, unha pequena tenda, etc.).

O que non sabemos tanto é dos heroes e heroínas que loitan contra os incendios, nin das súas pésimas condicións laborais. Non sabemos que, como xa ocorreu, se **por accidentes ou o desgastar físico propio** da súa profesión vense incapacitados para traballar de bombeiro forestal, van á rúa. Non sabemos tampouco **do miserable soldo** que teñen, nin da inexistencia de convenios colectivos coa correspondente categoría profesional. Non sabemos do trato indigno que estes traballadores **reciben da empresa pública Tragsa.** Non sabemos da loita que constantemente levan a cabo, non contra o lume, senón contra as contrarreformas laborais, contra as súas explotadores e, en definitiva, contra a opresión do capital. E non sabemos nada diso porque non queren que o saibamos. Porque a ditadura da burguesía non se sostén por encantamento, senón silenciando a voz da clase obreira para que esta estea dividida.

"Nós apoiamos calquera outra loita da clase obreira, calquera outra loita do obreiro a nivel nacional, porque queremos que se recoñeza o traballo da clase proletaria".

O seu esforzo é inútil. Non nos poden mentir sobre o que é evidente. E os traballadores organízanse. Os bombeiros forestais, entre eles os traballadores das **Brigadas de Reforzo contra Incendios Forestais (BRIF),** danse conta na súa realidade do día a día desta necesidade. Unir as súas loitas, para organizar vitorias. Do colectivo de bombeiros forestais en xeral, de Asociacións de Traballadores como a das BRIF (ATBRIF), que cohesione a loita destes traballadores. Pero tamén da unidade da clase obreira para organizar a súa vitoria.

En palabras dun traballador da BRIF de Daroca, Aragón: "esta é unha loita social. Non queremos cobrar diñeiro e xa está (...) Por suposto, nós apoiamos calquera outra loita da clase obreira, calquera outra loita do obreiro a nivel nacional, porque q**ueremos que se recoñeza o traballo da clase proletaria".**

Rodrigo

O ébola ou como responsabilizan aos traballadores dos fallos da patronal

Tralo contaxio de ébola por parte da enfermeira Teresa Romero, foron poucos os días que tardou **o Conselleiro de Sanidade para culpar á traballadora do ocorrido.** Non é a primeira nin será a última vez que co único fin de enganar ao resto do pobo traballador, os conselleiros e ministros que xestionan o poder dos monopolios, culpen aos propios traballadores das penalidades que estes mesmos sofren.

A realidade é que **quenes impoñen as condicións laborais son os que posúen os medios de produción**, quen sofre as consecuencias? A clase obreira no seu centro de traballo. Para a burguesía, está claro que a auxiliar de enfermería foi a culpable de contaxiarse do virus ébola. Non ten nada que ver o proceso de privatización da sanidade pública que provocou o desmantelamento do Hospital Carlos III como centro de referencia estatal no tratamento de enfermidades tropicais, nin a privatización de servizos como a administración, nin a escaseza de formación aos profesionais sanitarios para atender a pacientes con ébola, nin a falta de recursos para atender este tipo de enfermidades, etc

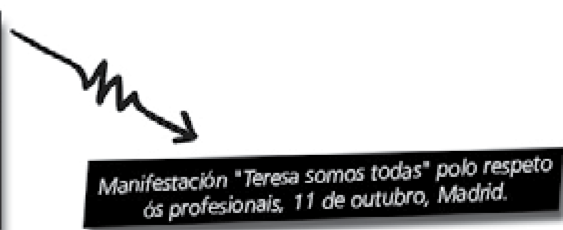
Os capitalistas explótannos todos os días, condénannos á miseria, expóñennos a guerras, a enfermidades e a toda clase de barbarie. Outros exemplos claros nos que se culpou aos traballadores foron **os accidentes do metro de Valencia ou o tren Alvia a Santiago.** Cando o que está en xogo son vidas da clase traballadora ou o máximo beneficio, que non o dubide ninguén que elixe o capitalista. Non porque sexan desalmados senón porque e**ste sistema baséase na máis desapiadada explotación á clase obreira** baixo deplorables condicións, como xa dixo o mesmo Marx "o capitalismo vén ao mundo chorreando lodo e sangue".

Quenes impoñen as condicións laborais son os que posúen os medios de produción, quen sofre as consecuencias? A clase obreira no seu centro de traballo.

Encima de que sufrimos os accidentes laborais polas penosas condicións de traballo, o estrés no que nos manteñen, os enormes desprazamentos desde onde vivimos a donde traballamos… encima teñen a cara de culparnos?

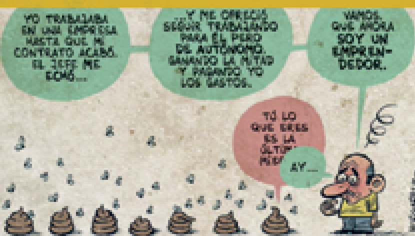
Alex Sanz

Manifestación "Teresa somos todas" polo respeto ós profesionais, 11 de outubro, Madrid.

Así traballa un comercial

*“Tes ganas de traballar e gañar moito diñeiro? Temos o traballo perfecto para ti.” Deste xeito empezan **moitas ofertas de traballo que esconden detrás unhas paupérrimas condicións laborais.** A maioría destas versan sobre empregos como comercial.*

As condicións adoitan ser **un salario base moi baixo, cunhas porcentaxes en función de vendas**. Sobre esas porcentaxes móvese a clave da explotación, xa que poñen uns obxectivos altísimos para conseguir boas condicións o que leva a botar **máis horas das establecidas** ou en moitos casos a non chegar ao salario mínimo interprofesional.

A forma de cotizar á seguridade social (cando se fai) é tamén leonina. Nos menos malos dos casos **se cotizan menos horas das que realmente trabállanse.** Nos peores incúmplese directamente a lexislación laboral co que se coñece como **“falso autónomo”**. A empresa obriga a darse de alta no Réxime de Especial de Traballadores Autónomos para desenvolver un servizo que ela mesma realiza.

Esta práctica que é unha fraude, non é en absoluto anecdótica, pero a inestabilidade laboral e a dificultade de demostrala sumada ao actual paro xuvenil **fai que unha parte da mocidade véxase abocada a esta cotización.**

Incúmplese directamente a lexislación laboral co que se coñece como “falso autónomo”.

Hai diversas formas, desde persoas que abordan pola rúa pedindo a afiliación a ONGs, a clásica **venda de seguros,** e últimamente ademais toma forza o modelo **piramidal** disfrazado trala palabra “multinivel”, onde quen xa distribúen produtos da empresa matriz conseguen a máis persoas para que distribúan máis produtos fluíndo porcentaxes dende máis abaixo cara arriba e tendo que comprar en moitas ocasións os produtos previamente a vendelos.

O elevado nivel de paro fai que as empresas poidan aumentar a explotación xa que se serven da escusa dun incumplimiento de obxectivos para despedir ante a menor queixa e buscar a outra persoa á que explotar. Esta inestabilidade laboral fai que sexa máis difícil a sindicación e loita obreira, no entanto, non é irrealizable e é precisamente nosa loita a única que pode outorgarnos condicións dignas de traballo.

Pedro Pérez

Quítannos ata o tempo para descansar

Levántome ás 7 da mañá, dúchome, vístome, almorzo e collo o transporte público para ir traballar. Entro ás 9 da mañá (niso son afortunado), teño un descanso de 2 horas para comer, volvo entrar ás 4 e saio ás 7 da tarde. Despois do traballo ou ben teño **cursos de reciclaxe ou clases de inglés**, polo que acabo chegando ás 9 ou 10 da noite á miña casa. Os sábados traballo polas mañás, polo que teño o sábado pola tarde e o domingo pola mañá para facer aquelas cousas que non puiden facer o resto da semana. Ordenar e limpar a casa, facer comidas e un longo etc. Cantos mozos sentídesvos identificados comigo?

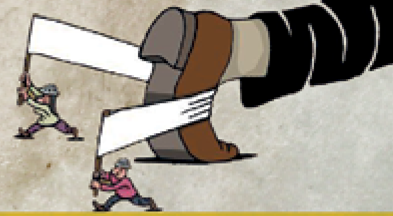
Quítannos tempo para que non nos organicemos, co obxectivo de que únicamente traballemos para eles,

Cada día que pasa **o tempo de descanso é máis reducido,** non hai tempo para pensar nin para reflexionar. Somos igual que as máquinas e facemos as cousas por inercia; é o que queren, sopra o vento e deixámonos levar. **Quítannos tempo para que non nos organicemos,** co obxectivo de que únicamente traballemos para eles, para que sexamos os seus escravos. Vendemos a nosa forza de traballo por 4 duros e ademais quérennos seguir explotando; non nos gusta e por iso dóenos.

Unha das reivindicacións tradicionais do movemento obreiro foi **8 horas de traballo, 8 horas de descanso e 8 horas de soño.** Realmente poderiamos medir o balance da forza que teñen os traballadores e a forza que teñen os patronos segundo como se distribúen estas horas nunha cousa ou outra. Porque moitas veces trabállase máis de 8 horas, ademais logo desprazándose pérdese outro bo intre, e si ademais hai que pasar outro intre formándose para continuar traballando, pois imaxinarvos como nos están explotando.

Dende **logo a solución non é mirar para outro lado** e pensar que hai outros que están peor, senón tomar contacto cos compañeiros e plantar cara organizándose. Porque a pelexa polo tempo libre é unha pelexa dos traballadores contra o intento da patronal de exprimir **máis o noso traballo.**

Markel Pum

O poder dos obreiros comerciais: impedir que o capitalista peche a ganancia

O desmantelamento da industria española como consecuencia da entrada do noso país na Unión Europea e o despunte do "sector servizos", deu lugar a innumerables ***discursos que negaban a existencia da clase obreira.***

O desmantelamento da industria española como consecuencia da entrada do noso país na Unión Europea e o despunte do "sector servizos", deu lugar a innumerables **discursos que negaban a existencia da clase obreira.**

A gran cantidade empregos que observamos na actualidade relacionados co **comercio, tratamento da información, xestión, marketing, publicidade, comunicación,** etc., deu lugar á posibilidade de constituír distintas correntes ideolóxicas que negaron a loita de clases, tanto dende a dereita, por canto a clase obreira industrial fora diezmada e xa que logo, dicían, xa non existía; como dende a esquerda, xa que ante unha clase obreira industrial diminuída, defenderon que o elemento creador de valor xa non eran os traballadores senón a fábrica social, é dicir, a sociedade no seu conxunto, en interrelación cos traballos intelectuais ou cognitivos. Para isto, **negaron a teoría do valor-traballo e así a teoría de plusvalía de Marx.** Xa non era a clase obreira a que todo o produce senón a multitude ou, como din agora, a xente. A isto chamóuselle capitalismo cognitivo, e ao traballo desta multitude "traballo inmaterial", teorizado principalmente por Antonio Negri e Mauricio Lazzarato e defendido polo oportunismo actual. Pablo Iglesias, actual líder de PODEMOS, dixo respecto diso: "a nova mercancía cognitiva non é mensurable en unidades-tempo ou medidas-produto, é imprecisa e irreductible a calquera ecuación de tempos sociais medios, o que desactiva a famosa lei do valor-traballo marxiana" (Iglesias, 2005). Con isto, Iglesias está situando que non funciona xa a lei do valor-traballo, xa que as mercancías actuais, resultado dun traballo inmaterial, non incorporan parte do valor do traballo producido polos obreiros e medido en unidades temporais, senón que é **un algo que non se pode medir, xerado por unha rede de subjetividades (mentes)** que en última instancia dan lugar á aparición do valor das mercancías.

Si toda achega e desenvolvemento da ciencia marxista é ben recibida e un deber de todo comunista, estas teorizacións caen máis ben no seu "revisión" e negación dos principios que a fundamentan. Como pensar hoxe dende o marxismo todos estes empregos non ligados directamente coa produción industrial? No Tomo III do Capital atopamos a formulación teórica deste problema e moitas pistas para resolvelo. Marx demostra no Tomo I que a **xeración de valor e a conseguinte extracción de plusvalía prodúcese no proceso de produción e non no de circulación**. Se neste último non se produce nada, que papel terían as traballadoras das tendas de roupa, os camareiros, as operadoras de telemarketing, os comerciais de produtos…?

> ***Sen os obreiros comerciais*** *o capitalista non logra "realizar" a plusvalía, no sentido de que a mercancía ten que ser vendida para que finalmente o burgués póidase apropiar o plusvalor.*

Marx di que o "traballador de comercio é un asalariado como calquera outro" na medida en que o seu salario determínase polos costos da reprodución da súa forza de traballo. Non crea valor porque se sitúa

> *A sociedade capitalista caracterízase polo que* ***é bo para a economía*** *, é dicir , a unha minoría oligárquica ,* ***é malo para a maioría***

na esfera da circulación, pero o capitalista comercial non pode vivir sen el porque "malia non crear plusvalor, crea emporiso para el apropiación de plusvalor". Isto significa que **sen os obreiros comerciais o capitalista non logra "realizar" a plusvalía**, no sentido de que a mercancía ten que ser vendida para que finalmente o burgués póidase apropiar o plusvalor. Os obreiros comerciais non producen así plusvalía pero son poderosos en tanto que **poden interromper o ciclo de rotación do capital,** e xa que logo paralizar a ganancia tanto do capitalista comercial como industrial.

Marx expón que inicialmente os obreiros comerciais son os mellor remunerados, pero que hai unha tendencia histórica a que isto deixe de ser así: "a forza de traballo desta xente se desvaloriza a medida que avanza a produción capitalista; o seu salario diminúe mentres aumenta a súa pericia laboral". Canto máis avanza a ciencia e a instrución pública, **máis fácil é que calquera poida realizar o traballo comercial,** o que fai que se deprecie esta forza de traballo. A precariedad do mercado laboral xuvenil e os sectores aos que está destinada a mocidade obreira é unha boa mostra diso.

Para Negri e Lazzarato a sistematización e implantación de traballos relacionados coa esfera da circulación, máis concretamente, coas distintas técnicas que fomentan a venda acelerada de mercancías (publicistas, estadistas, xestores de información, etc.), lévanos a desbotar a lei do valor traballo, en tanto que "o traballo inmaterial produce […] valor económico". É isto un argumento para refutar a teoría de Marx? Non, en tanto estes tipos de traballo son partes especializadas (aínda que desenvolvidas en función de distintas técnicas e tecnoloxías) de actividades relacionadas co proceso de circulación. Defender o fin da teoría do valor-traballo arguíndo o aumento dos traballos relacionados co proceso de circulación é tomar unha causa por un efecto, xa que o crecemento da esfera da circulación dáse só cando hai "máis valor e ganancias que realizar" (Marx), **sendo imposible atopar a valorización na esfera da circulación.** Por isto Marx sostén que "o aumento deste traballo é sempre un efecto, e nunca unha causa do aumento do plusvalor".

> ***A teoría do traballo inmaterial*** *aparece así como unha forma de vulgar empirismo.*
>
> *Lle leva a plegarse a proxectos* ***doutras clases distintas da obreira.***

A teoría do traballo inmaterial aparece así como **unha forma de vulgar empirismo,** desenvolvéndose dende o feito do incremento dos empregos non directamente fabrís, pero prescindindo dun marco teórico dende o que realizar a análise, o que lle leva a plegarse a proxectos doutras **clases distintas da obreira.** Non é casualidade que o oportunismo de hoxe en día nútrase de fontes como esta.

Roberto Guijarro

Manifestación polo futuro do campo e a mocidade rural. Madrid, 15 de xaneiro

Mozos no medio rural: sen futuro, sen lecer e sen recursos

Aínda que a poboación rural en España non representa unha gran porcentaxe (22% do total) e ademais está envellecida (un 31% son maiores de 65 anos) **aínda hai moitos mozos que viven en pobos** e que sofren, aínda máis, toda unha serie de limitacións.

Así moitos pobos **non contan nin cuns recursos básicos (institutos, bibliotecas)** para poder estudar e **desprazarse a unha localidade próxima pode ser unha odisea,** con autobuses que pasan cada hora ou dúas horas e viaxes interminables. Nalgunhas localidades, nin existe transporte público.

Iso supón que **só o 6% da poboación rural teña estudos superiores (universitarios) fronte ao 11% da poboación urbana**, habendo moitos que teñen que emigrar á cidade para atopar traballo como graduados. Os mozos non teñen como estudar e para eles supón un gran custo tanto económico como de tempo unha acción tan sinxela como sacar un libro da biblioteca.

A maioría de zonas rurales **tampouco contan con actividades de lecer e cultura.** As infraestructuras deportivas están, cando existen, mal coidadas pois os orzamentos dos Concellos pequenos son cada día máis axustados. Evidentemente non hai nin museos nin teatros...

*Ao **consumo de droga como 'hobby'**. O consumo de alcohol está 10 puntos por encima no medio rural que no medio urbano e o consumo de drogas ilegais triplícase.*

Polo tanto moitos mozos vense abocados ao **consumo de droga como 'hobby'**. O consumo de alcohol está 10 puntos por encima no medio rural que no medio urbano e o consumo de drogas ilegais triplícase. Como pode ser que a droga acceda de xeito tan sinxelo ao medio rural si existen tantas dificultades como se comentou? Aquí as **autoridades** (tanto políticas como policiais, destacando o papel da Garda Civil) **xogan un rol importante facendo a vista gorda** a maioría das veces e ata participando activamente na venda destas sustancias.

Ana Escauriaza

A hipocresía achega do transporte

Como mozos, case todos os días debemos **realizar algún tipo de desprazamento** xa sexa para ir ao noso centro de estudos ou de traballo, quedar cos nosos amigos, facer deporte, etc. Con todo, a situación dos transportes públicos é cada vez peor.

Para o desprazamento **dentro das cidades o custo é cada vez máis inasumible** debido ás constantes subidas no prezo dos billetes e abonos. Segundo un recente informe da OCU, os abonos mensuales máis caros atópanse en Madrid (54,60€), Barcelona (52,70€) e Valencia (45€). A impuntualidade tamén é unha constante, sendo As Palmas de Gran Canaria e Murcia as dúas poboacións con maior impuntualidade: un de cada tres autobuses chega tarde.

*A pouca regularidade dos **transportes** para desprazamentos medios e longos, **xunto coa eliminación de paradas tanto de tren como de autobús** discrimina e illa ás periferias das cidades e ás poboacións pequenas.*

A pouca regularidade dos transportes para desprazamentos medios e longos, xunto coa eliminación de paradas tanto de tren como de autobús discrimina e **illa ás periferias das cidades e ás poboacións pequenas.**

O uso da bicicleta tamén é problemático xa que **non se adoita contar cun carril-bici ou este é deficiente** no seu trazado. Tamén nos expoñemos á **arbitrariedade da policía que nos sanciona,** esteamos na beirarrúa ou na calzada. En cidades como Zaragoza, Pamplona e Vitoria chegouse a restrinxir o uso de bicicletas polo casco urbano. Se coarta desta forma o uso dun medio de transporte económico

Para os poucos que se poden permitir un coche, ademais dos gastos que conlleva, **o custo da gasolina non deixa de subir e cada vez custa máis encher o depósito.** En xuño de 2014 o prezo do combustible alcanzou prezos exorbitantes de 1,456€ o litro de gasolina e de 1,346€ o litro de gasóleo. Por isto xurdiron iniciativas de plataformas online para compartir coche, as cales estase correndo a fume de carozo para ilegalizarlas.

Moitas veces realízase a falsa acusación aos países socialistas de limitar a liberdade de desprazamentos. Como puidemos ver **é o propio capitalismo o que os limita hipócritamente** ao ligalos aos recursos económicos mentres se nos condena ao paro, á precariedad e á pobreza extrema.

José Luis Aedo

Asemblea dos traballadores de Metro de Madrid por un servizo e unhas condicións laborais dignas, xuño de 2010

11º Congreso da Mocidade Comunista de Grecia (KNE)

Do 18 ao 21 de decembro de 2014, en Atenas celebrarase o 11º Congreso da KNE. Consígnaa do 11º Congreso é: **"KNE- Mocidade de vanguardia do KKE, combativamente no camiño para o mañá socialista, sen crise, guerras, explotación".**

A KNE chega ao seu Congreso con optimismo revolucionario. Puido responder, dar pasos de máis fortalecimiento e **adquirir nova experiencia dentro de condicións difíciles e complexa**s que se caracterizaron do desenvolvemento da crise económica capitalista con gran agudeza en Grecia.

No noso 11º Congreso, enfocamos a conversación sobre o como a KNE se fortalece, adquirindo a capacidade e a preparación de accionar dentro da mocidade baixo todas as condicións, como mocidade do KKE, como unha organización de combate polo derrocamento revolucionario, o socialismo. Como se renova, aumenta as súas forzas e, coas partes máis vivas e dinámicas dos mozos das capas obreiras e populares **crea unha forza xuvenil de vanguardia que contribúa na loita contra os monopolios, o poder e a propiedade capitalist**a, que responda victoriosamente en todo momento da loita de clases.

*"KNE- Mocidade de vanguardia do KKE, combativamente no camiño para o **mañá socialista,** sen crise, guerras, explotación"..*

No 11º Congreso da KNE elaboraremos ademais **a modificación dos estatutos da nosa Organización**, utilizando a experiencia anterior e máis recente.

As Teses do Consello Central e no diálogo precongresual además destacan a **acción internacional da KNE,** a súa contribución na solidariedade internacionalista, na loita contra o imperialismo, na coordinación e a acción común con Mocidades Comunistas e outras organizacións progresistas en todo o mundo.

Con optimismo, resistencia e paciencia, coa **convicción de que o modo de producción capitalista esta destinado polas súas propias antifaces a ser derrubado** e reemplazado por outro sistema social e económico más avanzado, fortalecemos nosa loita contra o capitalismo, os monopolios e o seu poder, polo mañá socialista, sen crise, guerras e explotación.

Comité de Relacións Internacionais do CC da KNE

O brutal asasinato de 50 estudantes en México

Unha vez máis, **a represión do Estado envórcase contra os estudantes en Ayotnizapa,** México, que loitan contra unha educación supeditada aos intereses da burguesía.

Esta vez os estudantes do estado de Guerreiro, en concreto os do Instituto Nacional Politécnico e das Escolas Normal Rural, son duramente reprimidos a sangue e lume, **desaparecendo 50 estudantes normalistas, que posteriormente apareceron mortos.** Estes sucesos débense a paramilitares que buscan aterrorizar ao movemento estudiantil.

Desaparecendo 50 estudantes normalistas, que posteriormente apareceron mortos.

Debemos aprender do esforzo que se están levando a cabo os estudantes en México, entendendo que **os métodos salvaxes, nun futuro poden ter lugar en España.** Agora mesmo a represión da clase dominante fronte aos que loitan por unha educación gratuita e de calidade para a clase traballadora, tradúcese no noso país en multas, criminalización de folgas, cargas policiais… pero non houbo máis mortos dende as grandes folgas estudiantís dos 80. Esta situación sen dúbida pode volver darse a medida que se agudiza a loita de clases.

Rafael Medina

Aproxímase a 11ª edición do Encontro Europeo de Mocidades Comunistas

Un ano máis as organizacións xuvenís comunistas de Europa celebraremos o Encontro Europeo de Mocidades Comunistas (MECYO). Neste caso **a edición undécima, que será acollida pola nosa organización irmá en Alemania, a SDAJ (Mocidade do DKP)**, e terá lugar en Frankfurt durante os días 7 e 8 de marzo.

Como anterior organización acolledora deste evento en Madrid no mes de febreiro de 2014 puidemos obter excelentes resultados para a nosa organización, tanto a nivel político como organizativo. Así mesmo, **os CMC estamos totalmente comprometidos co impulso deste tipo de encontros** entre as organizacións xuvenís comunistas da nosa rexión.

A edición undécima, que será acollida pola nosa organización irmá en Alemania, a SDAJ (Mocidade do DKP)

Consideramos a celebración do MECYO como unha importante ferramenta que temos os mozos comunistas **para intercambiar as nosas experiencias e poñer as nosas análises políticas en común**, sobre a base dun debate camaraderil e compartindo diferentes exemplos da loita de clases diaria dos nosos diferentes países **co fin de avanzar xunto aos nosos partidos** na derrota do sistema capitalista e na construción do Socialismo.

Ester Cubero

A importancia do 30 aniversario da fundación dos CMC

O próximo 13 de xaneiro de 2015, os Colectivos de Mozos Comunistas cumprimos 30 anos de historia **coa creación por parte do Partido Comunista dos Pobos de España (PCPE) da Comisión Estatal de Dirección dos CMC**. Esta foi a primeira dirección provisional que daba forma a un dos importantes acordos do Congreso de Unidade dos Comunistas que un ano antes recuperaba o Partido Comunista no noso país.

> *Os Colectivos de Mozos Comunistas cumprimos 30 anos de historia coa* ***creación por parte do Partido Comunista dos Pobos de España (PCPE) da Comisión Estatal de Dirección dos CMC***

Un ano despois, en 1986, o **primeiro congreso dos CMC reunía a máis de 400 delegados e delegadas** co reto de reconstruír a Mocidade Comunista a través da recuperación do marxismo-leninismo, do abandono do eurocomunismo e as súas formas organizativas propias da socialdemocracia, poñendo fin deste xeito a moitos anos de renuncias ideolóxicas do histórico Partido Comunista e da súa organización xuvenil.

Aqueles primeiros anos marcaron unha mocidade comunista moi á ofensiva, con importantes movilizaciones no ámbito estudiantil, no **traballo sindical trala Folga Xeral de xuño de 1985 así como a loita pola paz e contra a entrada de España na OTAN.**

A historia dos Colectivos de Mozos Comunistas non se atopa á marxe da propia historia do movemento comunista internacional e do noso Partido, do desenvolvemento da loita de clases en España e o **triunfo do proceso contrarrevolucionario de 1989-1991 na Unión Soviética e nas democracias populares.**

Nos nosos primeiros anos de vida podemos atopar luces e sombras tras valorar de forma crítica nosa historia; de forma positiva o impulso de organizacións de masas no ámbito estudiantil, o traballo nas comisións obreiras e no ámbito obreiro xuvenil, o desenvolvemento das loitas e a solidariedade internacionalista coa **nosa entrada na Federación Mundial da Mocidade Democrática (FMJD)** así como de forma negativa a dependencia política e económica dos Partidos Comunistas da Unión Soviética e algunhas democracias populares do leste europeo, que tralo triunfo contrarrevolu**cionario conducen nos anos 90 á case desaparición da nosa organización**, en varios medidos intentos de liquidar o proxecto do Partido Comunista dos Pobos de España.

Tras un **periodo de resistencia desde mediados dos anos 90 ata ben entrado o século XX**, os CMC sobreviven grazas ao decidido traballo de decenas de cadros xuvenís, homes e mulleres que hoxe forman parte das filas do noso Partido e que grazas a eles e elas, xunto coa inquebrantable firmeza dos camaradas máis veteranos que en condicións difíciles **levantaron a bandeira da clase obreira e evitaron que se rompese o fío vermello da nosa historia**, acábannos legando tras anos e anos de loita en duras condicións de resistencia desde a trinchera, a mocidade que somos hoxe en día, constatando tralos **6º e 7º Congresos** unha organización á ofensiva, unha organización que se lanza a organizar á mocidade obreira e de extracción popular, superando unha longa e dura etapa de resistencia.

> *Tralo triunfo contrarrevolucionario* ***conducen nos anos 90 á case desaparición da nosa organización,*** *en varios medidos intentos de liquidar o proxecto do Partido Comunista dos Pobos de España.*

O III e IV Pleno do Comité Central valorou o desenvolvemento político que lle habemos de imprimir á campaña do aniversario, deseñando **un calendario durante todo 2015 que pretende facer partícipes a toda a militancia dos CMC así como compañeiros e amigos** da Mocidade Comunista nos diferentes territorios do estado.

Así, os puntos principais deste 30 aniversarios son os seguintes:

Recuperación dun número especial do "Mocidade"

Durante 2015, os CMC recuperaremos **en sustitución dun número do Tinta Vermella, o histórico Mocidade.** Este órgano de expresión foino da Mocidade Socialista Unificada trala unidade en 1936 e posteriormente, 50 anos despois en 1986 dos nacentes CMC. Como homenaxe a todos os camaradas que fixeron posible aquel órgano de expresión, volvemos editar un número da revista.

II Campamento da Mocidade

A **segunda edición do Campamento da Mocidade** –que veu substituír ás Escolas "Trifón Medrano" a partir de 2014- terá unha temática especial do 30 aniversario, con exposicións e actividades conmemorando os nosos 30 anos.

Libro do 30 aniversario dos CMC

Esta será a nosa proposta estrela do 30 aniversario e que pola súa importancia, será a base sobre a que se desenvolva o presente artigo. O Comité Central valorou moi positivamente a realización **e edición dun libro que contemple os 30 anos de historia dos CMC para a súa presentación en Madrid a principios de 2015** e posteriormente unha xira por todos os territorios, para dar a coñecer á nosa militancia, simpatizantes e amigos así como á mocidade en xeral a nosa historia, a historia da mocidade comunista.

Este traballo comezou coa **procura e centralización de documentos, revistas, actas, xornais, carteis, pegatinas,** etc. de todo o periodo entre as organizacións de base e territoriales dos CMC e pedíndolle axuda ao Partido para que en locais, sedes e domicilios particulares desempoasen todos os materiais que nos puidesen servir para emprender esta complicada pero á vez necesaria tarefa.

> *O Comité Central valorou moi positivamente a realización e* ***edición dun libro que contemple os 30 anos de historia dos CMC para a súa presentación en Madrid a principios de 2015***

Neste marco de avance cualitativo e cuantitativo da expresión xuvenil do proxecto revolucionario en España, a Mocidade Comunista dedicámoslle un especial capítulo ao 30 aniversario da recuperación da mocidade comunista marxista-leninista durante o ano 2015.

¡VIVA O 30 ANIVERSARIO DA MOCIDADE COMUNISTA!

Sócrates Fernández, Secretario Xeral da Mocidade Comunista

Aquelas teorías que se fan pasar por marxistas

Seguramente os nosos lectores estean afeitos escoitar por parte dos grandes monopolios da información **o término "radical" de forma despectiva,** referíndose ás persoas ou organizacións que segundo eles utilizan métodos "ilexítimos" para lograr os seus fins.

Antes de entrar de pleno ao que nos incumbe neste artigo, sería conveniente facer unha reflexión sobre este término tan sumamente pervertido polos medios de comunicación masivos. A palabra radical, en ningún caso ten que ver con supostos métodos "ilexítimos" senón coa forma de afrontar os problemas, sexan de tipo político, social ou ata natural. O término radical etimológicamente provén do latín e vén referirse todo o máis esencial de calquera cuestión, á súa raíz. Polo tanto, **enfrontar un problema de forma radical significa buscar a súa orixe máis profunda e transformalo para poder así, solucionar os nosos problemas de forma real e duradera.** Esta é a concepción marxista do termo radical [1], a cal calquera mozo estará de acordo en que é a máis lexítima e absolutamente necesaria se realmente desexamos superar (nos feitos e non de palabra) calquera problema ao que nos enfrontemos, en calquera ámbito e en calquera ciencia.

*Estas "novas" teorías pervirten o suxeito social chamado a guiar e dirixir os cambios radicais : **a clase obreira***

Esta radicalidade nas análises de calquera fenómeno fai que as solucións que suscitemos sexan moito máis científicas e efectivas. Neste sentido, tanto **Marx como Engels analizan como os distintos fenómenos teñen elementos principais e secundarios,** ambos necesarios pero que cumpren papeis distintos. En calquera formación económico-social, os nosos teóricos distinguiron maxistralmente a sociedade en dúas: **a súa base (ou estrutura),** referíndose de forma metafórica ao elemento máis determinante e a **superestructura**, a cal edifícase sobre os cimentos do edificio que representa a propia base.

A **base viría a reflectir o tipo de relacións económicas que se dan nunha sociedade determinada,** en cada país, e a **superestructura é considerada como todo o entramado político, xurídico, ideolóxico e social** (entre outros) que se constrúe sobre a mesma base. Desta forma, o elemento determinante, a raíz da sociedade, serían a formas na que as distintas clases sociais relaciónanse a nivel económico. Isto non implica que todos os demais elementos da superestructura sexan inútiles (de feito tamén poden afectar en certa medida á base, por exemplo a lei que estipula a xornada máxima de traballo limita en certa medida as relacións económicas), senón que se compenetran dunha "forma desigual", é dicir, que aínda atendendo a ambas partes, **debemos prestar especial atención á primeira (á base) se realmente queremos lograr cambios reais e duradeiros** [2].

Polo tanto, se o noso foco de atención áchase na estrutura, **debemos buscar o suxeito social (o sector da sociedade) que sustenta esta base económica.** Serán os estudantes? Avogados ou unha nova oleada de políticos honrados? Serán xuíces ou intelectuais? Ningún destes suxeitos. O elemento principal que sustenta a economía hoxe en día é **a clase obreira** en constante pugna co seu inimigo de clase: a burguesía.

A clase obreira padece nas súas carnes as contradicións máis elementais xa que convive nas entrañas do capitalismo, ademais, **é esta clase a que xera toda a riqueza necesaria para a sociedade**: dende coches e vivendas ata produtos alimenticios.

Coa continua perda de conciencia de clase por parte do conxunto dos traballadores, en gran medida polo **proceso de debilitación ideolóxica no Bloque Socialista e o auxe das teorías oportunistas** (algunhas das cales xa analizamos en artigos anteriores), estes fundamentos esenciais esquecéronse.

Como vimos no anterior Tinta Roja (nº 25), calquera teoría corresponde ao interese dunha clase social determinada e en efecto, **as teorías que negan o papel da clase obreira (como sustento principal da base económica) sobredimensionando o papel da superestructura teñen unha orixe de clase non obreiro.** É evidente, que a quen non lle interesa un cambio radical na sociedade, quen se conforma e busca como obxectivo principal uns simples cambios nas formas de dominación, como o cese "da corrupción", un "capitalismo sostenible", o "empoderamento" e maior participación da mocidade (en abstracto, sen ter en conta a súa condición social) no país, **pero non se cuestiona a abolición da explotación mesma, faino precisamente porque non a palpa nas súas propias carnes, élle en certa medida allea** ou no mellor dos casos vívea pero a influencia política do oportunismo manipulou tanto a súa percepción que fai non vela.

*Outras teorías que situaban como **contradición social principal** o xénero, a raza, etc., ou teorías que sinalan como elemento principal para a loita o uso dunha linguaxe diferente*

Da mesma forma, **estas "novas" teorías pervirten o suxeito social chamado a guiar e dirixir os cambios radicais** (falamos de guiar e dirixir, porque en ningún caso negamos que existan outras capas e sectores sociais interesados en loitar neste camiño, senón que ao non ser o elemento principal da sociedade non están capacitados en levar adiante tal ardua tarefa de forma illada). Tales teorías como **as que suscitaba Marcuse** (o cal sobredimensionaba exaseradamente o papel do estudiantado), outras teorías que situaban como contradición social principal o xénero, a raza, etc., ou teorías que sinalan como elemento principal para **a loita o uso dunha linguaxe diferente** (cando a linguaxe non é máis que un reflexo da realidade e o cambio social non se vai a dar polo cambio da linguaxe, senón polo cambio da realidade), moitas delas **xurdidas do Maio do 68** e que ata se fan pasar por "marxistas" ou "achegas ao marxismo".

Cada unha destas comparten un asombroso "esquecemento" do suxeito que todo o produce hoxe en día: a clase obreira. Entón, si **negan o máis básico principio da teoría de Marx e Engels,** como se poden considerar marxismo?

Liher Calleja

1 *Ser radical é atacar o problema pola raíz. E a raíz, para o home, é o home mesmo." MARX, Carlos, Crítica á Filosofía do Dereito de Hegel. 1844*

2 O resumo escueto destas nocións marxistas podemos atopalas resumidas no Prólogo á Contribución á Crítica da Economía Política escrito por Friedrich Engels en 1859.

A aposta do PCPE por incrementar a coordinación comunista internacional

O PCPE é un partido que, desde o seu mesma fundación alá por 1984, dedicou especial atención ás relacións internacionais. Nunca ocultamos a nosa vontade por avanzar nos **mecanismos de coordinación comunista internacional** e dedicamos unha boa parte do noso traballo internacional a esta cuestión.

A situación que vive o Movemento Comunista Internacional (MCI) é delicada. Nos últimos anos fomos testemuñas de como se ían presentando novos retos ante a clase obreira internacional ante os cales **a capacidade de resposta das organizacións comunistas foi moi desigual,** ata contradictoria nalgúns casos.

*Nunca ocultamos a nosa vontade por avanzar nos mecanismos de **coordinación comunista internacional***

Asuntos como a análise das **alianzas estatais imperialistas** (como a UE), a **aparición de novas potencias** que disputan o papel hegemónico do imperialismo norteamericano en dura competencia interimperialista, o resurgimiento **de correntes ideolóxicas centradas en poñer en dúbida o papel revolucionario da clase obreira** e, con iso, a necesidade dos partidos comunistas de vanguardia ou **o constante chamamento á pertenencia a gobernos capitalistas baixo as bandeiras da unidade da esquerda,** sitúan hoxe ao MCI ante desafíos que necesitan ser abordados con seriedade para articular unha resposta revolucionaria e con verdadeira capacidade para superar a gravísima situación que viven a clase obreira e os pobos do mundo.

Lamentablemente, algúns dos espazos dos que hoxe dispoñemos para o debate e a coordinación internacional, como **o Encontro Internacional de Partidos Comunistas e Obreiros**, non están sendo capaces de dar resposta a esta situación.

Dadas estas circunstancias, o PCPE considera que as vías para o avance da coordinación comunista internacional danse hoxe a distintos niveis, pero principalmente desde o ámbito rexional (Europa, América, Asia, etc.) e bilateral (con cada partido irmán individualmente). Por iso é polo que **o PCPE sexa unha das organizacións impulsoras e fundadoras da Iniciativa Europea de Partidos Comunistas e Obreiros (Iniciativa Comunista Europea**, en resumo), marco de intercambio político que pretende avanzar na elaboración de posicións comúns entre os partidos comunistas e obreiros europeos que **non forman parte do núcleo duro da principal ferramenta que o oportunismo ten no noso continente: o Partido da Esquerda Europea (PÉ).**

Malia só contar con algo máis dun ano de vida, esta Iniciativa Comunista Europea está dando os seus froitos en canto ao **desenvolvemento de vínculos estables entre as organizacións participantes** e está servindo para avanzar en campañas e actividades conxuntas contra as consecuencias da presenza dos nosos países na Unión Europea imperialista.

Por outra banda, o PCPE tamén ten un especial interese no desenvolvemento dos marcos que permitan un debate máis a fondo, de carácter ideolóxico, sobre os asuntos crave que hoxe afectan á clase obreira internacional. Xunto con outras organizacións que teñen similares intereses, fomos fundadores, no ano 2009, da **Revista Comunista Internacional (RCI)**, cuxo número 6 está xa en preparación. A posibilidade de establecer debates en profundidade no terreo ideolóxico é esencial si queremos saír da actual situación de crise do Movemento Comunista Internacional e evitar nel a hegemonía das posicións máis conciliadoras co inimigo de clase e, nalgúns casos, abertamente oportunistas.

*o PCPE sexa unha das organizacións impulsoras e fundadoras da **Iniciativa Europea de Partidos Comunistas e Obreiros***

Hoxe non estamos en condicións de recuperar a Internacional Comunista, pero é o noso obxectivo estratéxico. A intervención internacional do PCPE obedece a ese obxectivo e é capaz de articularse tácticamente en función da correlación de forzas e das posibilidades que ofrece cada conxuntura.

A articulación internacional do noso inimigo de clase, a través de múltiples estruturas como a UE, a OTAN, o FMI, o Banco Mundial e un longuísimo etcétera, esixe que **avancemos sen demora en articular unha posición o máis unificada posible** entre as organizacións de vanguardia da clase obreira, sen caer nas trampas que a nosa clase xa coñece pola súa longa historia de loita.

Subordinar á clase obreira aos intereses doutras clases sociais é un suicidio, iso vivímolo na véspera do **I Guerra Mundial**. Lexitimar a xestión capitalista mediante a **participación directa en gobernos socialdemócratas** fai retroceder todos os avances que, no organizativo e no político, poidan realizar os partidos comunistas e obreiros.

Vivimos na época de transición do capitalismo ao socialismo-comunismo e as nosas tarefas inmediatas non son outras que **organizar a Revolución Socialista**, sen reviravoltas que nos distraian desta tarefa e sabendo que o desenvolvemento das condicións subjetivas para a revolución alcánzase co discurso e a intervención directa dos comunistas, sen ocultarnos e sen actuar como parvos útiles para outras forzas e outras clases sociais.

Marx e Engels foron moi claros ao final do Manifesto Comunista. Consígnaa **Proletarios de todos os países ¡unídevos!** segue estando de plena actualidade, só así será capaz a clase obreira dos distintos países de golpear cun só puño contra os intereses dos monopolios, da burguesía e dos seus axentes no seo da nosa clase, ata a vitoria final.

Ástor García

[Mitin Comunista Internacional, celebrado en 2012 en Madrid coa presenza do Partido Comunista de Grecia (KKE), da Unión de Revolucionarios Comunistas de Francia (URCF), do Polo de Renacemento Comunista de Francia (PRCF) do Partido Comunista (PC) de Italia e o Partido Comunista dos Pobos de España (PCPE)]

A arte é un instrumento de guerra contra o inimigo

Pablo Picasso dixo "a pintura non foi feita para decorar departamentos, é un instrumento de guerra ofensiva e defensiva contra o inimigo". Como ben soubo sinalar o autor, os cadros que pintaba non permanecían impasibles á hora de falar **da realidade do momento histórico no que se atopaba** denunciando deste xeito a situación que sufría o pobo e retratando neles as súas loitas e cavilacions. Similar é a situación de tantos traballadores da arte que **prefiren dotar de contido político as súas obras plasmando conflitos ou simplemente dotándoo dun carácter de clase,** tanto para instruír ao pobo como para dotar a leste dun arma á hora de actuar, antes de cualificarse de artista e dedicarse á arte pola arte. A arte realista fronte á arte abstracta. A día de hoxe este dilema está presente tanto na música como na literatura, pintura, cine, teatro ou calquera outro ámbito cultural onde o que executa a acción poida plasmar o seu nivel de conciencia.

*O traballador da arte que é consciente da realidade **que lle rodea decide utilizar o que produce para cambiar o medio***

É similar á realidade da loita obreira que estamos afeitos ver día tras día. O traballador que é consciente dos seus problemas e dos seus intereses organízase e utiliza os medios ao seu alcance en beneficio da revolución proletaria e aquel que non alcanza a ver os problemas que lle golpean simplemente segue reproducindo os intereses da burguesía. O traballador da arte que é consciente da realidade que lle rodea decide **utilizar o que produce para cambiar o medio no que vive** denunciando á clase dominante e aos seus intentos por perpetuarse no poder. En cambio aquel que se considera artista fai que a súa obra careza de realismo **buscando unha abstracción ou evasión da realidade** cunha dobre intención: nun primeiro momento a de eliminar calquera trazo de denuncia social e nun segundo lugar a de crear unha cortina de fume que tape todo aquilo que legitime unha revolución obreira.

Ao capitalismo non lle interesa que lle destapen as súas mentiras pero á clase obreira moito menos que a enganen.

Guillermo Terán

Nova sección en Tinta Roja: ¡Un deporte para a mocidade!

Tinta Roja **non busca ser unha revista política máis**, a nosa intención é que a nosa revista sirva non só para explicar e transmitir á mocidade a significación que ten vivir no capitalismo, non só para resumir e analizar cada indicio e desenvolvemento de loita da mocidade en todos os puntos do Estado, senón tamén para **reunir e organizar en nosas páxinas todas as inxustizas ás que nos vemos sometidos os mozos na sociedade**. Tinta Vermella busca ser útil, ofrecer e servir como altofalante, por iso sacamos adiante a sección "Deporte para a mocidade".

*El **deporte**, algo tan simple y básico, está **limitado por el capitalismo.***

A necesidade dunha sección como "Deporte para a Mocidade" vén de que o deporte, algo tan sixelo e básico, está tamén enormemente limitado polo capitalismo. Na nosa sección puidemos ver artigos que sintetizaban os problemas aos que se enfronta un mozo árbitro de basket, os elevados prezos dos clubs de Rugby, as multas ás que se arriscan os patinadores urbanos, todo o entramado de beneficio económico dos gimnasios modernos, etc. En definitiva, quixemos que esta sección sirva para que **calquera mozo poida compartir a súa propia experiencia**, as frustracións e os problemas que normalmente temos que aguantar en silencio.

Nós revindicamos un deporte popular que permita **o desenvolvemento completo dos mozos, sen trabas económicas nin administrativas,** e para logralo o primeiro paso debe ser denunciar tódalas fochas ás que na actualidade enfrontámonos para poder practicar o deporte que nos gusta libremente. Por iso desde a nosa edición impresa chamamos a todos os mozos a ler con asiduidade a sección e sobre todo a escribir ao noso correo (*tintaroja@cjc.es*) e contarnos as súas propias vivencias. Porque unha sección de Tinta Vermella é unha sección de toda a mocidade obreira e popular.

J.M.R.

Ocio

A disc...

MultiViral - Calle 13

MultiViral é o último traballo de **Calle 13**. Sorprenderanos a variedade de rexistros que deixan lonxe o ritmo que caracterizaba a banda. O grupo deixou claro en cancións como Dentro a súa madurez política, e é de xustiza afirmar que cambiaron a "retórica mujeriega" por guiños á paz, a igualdade e a xustiza. Proba diso son as colaboracións do cantautor cubano Silvio Rodríguez, na canción **Ollos de cor sol,** do escritor Eduardo Galeano na intro do disco, e a participación do fundador de WikiLeaks.

A película...

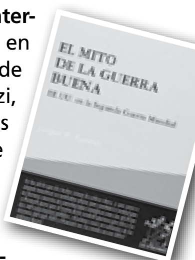
Dous días, unha noite - Jean-Pierre y Luc Dardenne

Dous días, unha noite conta a historia de Sandra, unha moza cuxo despedimento laboral foi aceptado polos seus compañeiros de traballo a cambio de recibir estes unha **prima extra de 1.000 euros.** Nesta película os irmáns Dardenne fálannos da solidariedade de clase e da ausencia desta, mostrándonos como os traballadores compiten entre si na selva do mercado laboral, onde o patrón leva séculos aplicando de corrida a maldita consigna de **"divide, e vencerás".**

A libro...

O mito de la guerra buena, de Jacques R. Pawels

Sempre se nos vendeu, especialmente a través de Hollywood, que **EEUU interveu na Segunda Guerra Mundial** en nome da democracia e a liberdade para loitar contra a barbarie nazi, pero no **mito da guerra boa,** Pawels demostra que o que en realidade moveu aos americanos a intervir no conflito foi **os intereses económicos en xogo e os negocios que as grandes corporacións estadounidenses dirixidas por filofascistas** (como Henry Ford) levaban a cabo cos nazis.

Fernando Puertas y Eric Rodríguez

IV conferencia de organización e finanzas

perfeccionando o noso método, melloramos a nosa intervención.

O pasado 25 de outubro **máis de 200 militantes de máis de 70 delegacións de colectivos** de CMC reunímonos en Madrid para concluír a primeira fase do proceso conferencial que, dende fai máis dun ano, levamos aberto para debater sobre os aspectos organizativos e financeiros da organización.

Nesta IV Conferencia de organización e finanzas supón **un avance de xigante no proceso de construción da Mocidade Comunista en España.** profundamos no modelo organizativo, co centralismo-democrático como guía, as súas bases, as súas fortalezas, e da aprendizaxe de anos de traballo sacamos conclusións imprescindibles para seguir avanzando e superar erros do pasado.

Sistematizamos **a importancia das finanzas para a organización,** distintos métodos no desenvolvemento político desta actividade, pois sen finanzas non hai proxecto revolucionario, sen finanzas limitamos a nosa actividade.

Unha vez terminada esta primeira fase do proceso conferencial, damos comezo á segunda, a da **aplicación dos acordos e as decisións tomadas colectivamente** por toda a militancia de CMC.

Esta segunda fase contribuirá no proceso de asentamiento da organización alá onde exista un colectivo de mozos comunistas. O ADN que caracteriza á militancia dos CMC ten como alicerces **o traballo decidido e sen descanso, a ligazón do proxecto político coa propia vida;** porque como dixo Lenin, non son militantes comunistas os que dedican á revolución soamente as súas tardes libres, senón os que lle dedican toda a súa vida.

O reto actual é seguir creando **fortalezas comunistas en cada barrio, centro de estudos e de traballo,** como única vía para loitar contra ese 50% de paro ao que se enfronta a mocidade traballadora, contra a privatización dos servizos públicos, pero sobre todo, porque sen organización e loita non hai futuro posible para a mocidade traballadora que non sexa máis miseria e máis explotación baixo este sistema de dominación. A forza dos comunistas **cohesionados e golpeando como un só puño** é a garantía da vitoria para a clase obreira.

¡Vivan os Colectivos da Mocidade Comunista!

Marina Gómez, responsable de Organización do CC dos CMC

30 aniversario

1985-2015 Mocidade **Comunista**